

סמל אסייג אברהם

3770815

בן רבקה ומסעוד

נולד ב - 23.4.1965

התגייס לצה"ל באוגוסט 1983

שרת בפלחה"ן 238

נפל ב - 6.11.1985

בתאונת אימונים.

אסיג, אברהם

בן זקונים לרבקה ולמטעוד. נולד ביום כ"א בניסן
חשכ"ה (23.4.1963) בנהרדה. אברהם למד בבית-הספר
היסודי ע"ש ביאליק בעכו ואחר-כך במגמת ספרות
ותיאטרון בבית-הספר התיכון 'אורטי' ע"ש דרסקי בעיר
זו. הוא שקד על לימודיו והיה אהוב על מוריו. מוקף
בהוריו ובשבעת אחיו ואחיותיו גדל אברהם בבית,
שהאווירה בו חמה ואוהדת. תוסס ברוחו היה, ורעיונות
וחלומות מגוונים התרוצצו תמיד בראשו. בין השאר,

חשב על נסיעה לאוסטרליה, על לימודי תיאטרון וספרות ועוד ועוד.
את מרצו כיוון, בין השאר, לפעילות בתנועת הצופים — אך לא רק כחניך.
לאחר שמדריכיו עמדו עד מהרה על תכונותיו הברוכות והכשירותו לתפקיד 'מרכז
צעיר'. בתפקיד זה אכן הוכיח את יכולתו בהדרכת חניכיו וביצירת אווירה חברתית
נעימה ויוצרת. בד בבד אהב לצייר ואף כתב שירים.

בשנת 1983 התגייס אברהם לצה"ל. בתחילה שירת בסירת מטכ"ל, וממנה
הועבר לתפקיד מדרין בקורס קצינים. תפקידו זה לא סיפק אותו, והוא ביקש
לעבור שוב ליחידה קרבית. מבוקשו ניתן לו והוא הוצב בפלוגת ההנדסה של
חטיבת 'גולני', שבמסגרתה נשלח לבסיס אימונים כדי לתרגל את הטידונים. לאחר
מכן סיים בהצטיינות קורס מש"קי מודיעין, חזר לפלוגתו ושירת בה בתפקיד זה.
"תמיד היה במוקד העניינים, הרוח החיה של החברה בפלוגה... אחראי, אהב
את תפקידו... עשה את תפקידו במסירות ובנאמנות," כדברי מפקד מהחטיבה.

ביום כ"ב בחשוון תשמ"ו (6.11.1985) נפל בעת מילוי תפקידו, כאשר נגמ"ש
של החטיבה התדרדר לתהום. אברהם, שישב בנגמ"ש נהרג במקום. הוא הובא
למנחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בנהרדה. השאיר אחריו אם ושבעה אחים
ואחיות — צביה, שושנה, ויקטוריה, רחל, אורלי, שולה ודוד.
שמו מונצח בחדר "זכור" שבמוסיאון גולני.

צבא הגנה לישראל

דואר צבאי 02808

כח חשון תשמ"ו

6 נובמבר 85

משקחה יקרה

בנכם אברתם אסויג זייל נסמח בתאונת בהתדרדר חזחלייד בו היה
 לתהום. כתאריך כ"כ חשון תשמ"ו - 6 נובמבר 85.
 בנכט הגיע למלוגת ההנדסה של גולני ונשלח לבסיס האימונים
 של החטיבה כדי לחדריך טירונים, לאחר מכן יצא לקורס משקי מודיעין
 בו הצטיין וחזר לפלוגת ההנדסה כמשק מודיעין.
 בתפקידו זה מצא את מותו.
 אברתם היה המיד במוקד העיניבים הרוח החיה של החברה בפלוגה.
 אברתם היה בחור אחראי, אתב את תפקידו את פלוגתו ועשה את תפקידו
 במסירות ובנאמנות.
 בשמי זבשם מפקדיו וחבריו לפלוגה רוצה אני להביע ניהומים
 באבלכם הכבד.
 אברתם יחסר לכם וגם לנו.

תהי נשמתו צרורה בצרור החיים

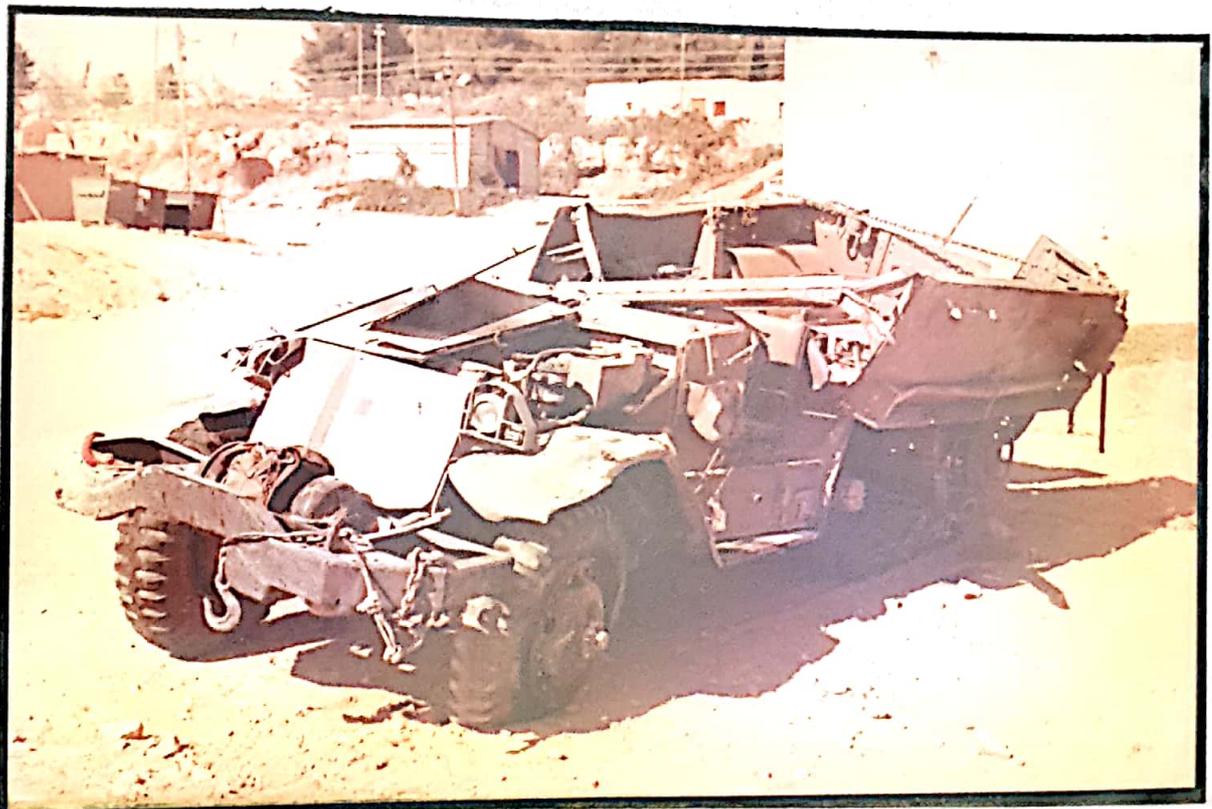
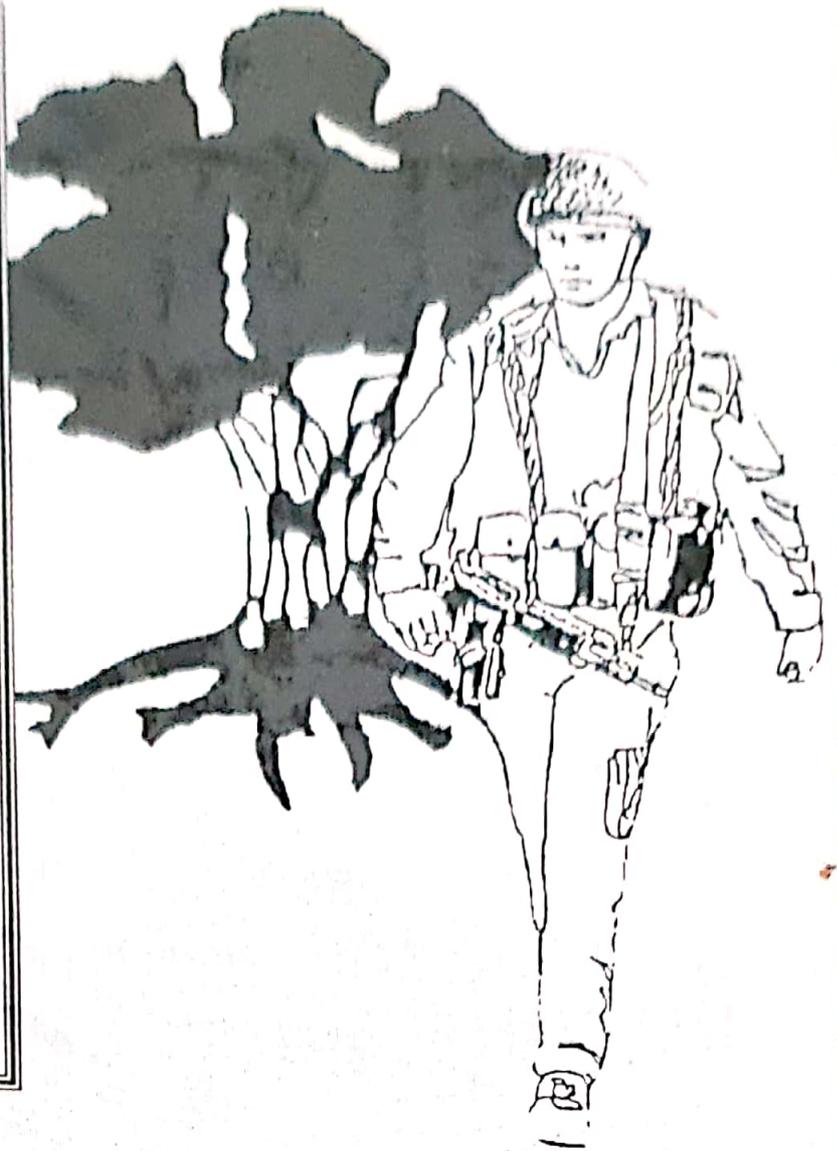
גבלי אנפטר, אלוף משנה

מפקד החטיבה

הוולל"ד קפץ לאחור
 ואני המשיכתי...
 בבית קיבלו הודעה
 ואני הווללתי...
 השניים לא בכו איתי
 כשהפסקתי להמשיך,
 והווללתי לדעתו
 השמש במרום כהרגלה
 אצלי אפילה!
 העץ הירוק שהוא נשא בגאווה
 אפילו לא השיר עליה,
 איך זה שהשמיים לא בוכים?
 והעץ והשמש יחד צוחקים.
 והאדמה שהוא כל כך אהב
 לוקחת אותו מבלי לשאול דבר.
 ואולי איני מוכן לוותר וזקוק לו
 דווקא עכשיו.

מצית שתי סיגריות,
 אחת בשבילך.
 מכין קפה בשביל שניים
 שואל נו, איך?
 שקט בדמותך.
 הקפה מתקרר,
 הסיגריה יתומה.
 ואני מלא באשלייה...

1985, 18, 21

חטיבת גולני

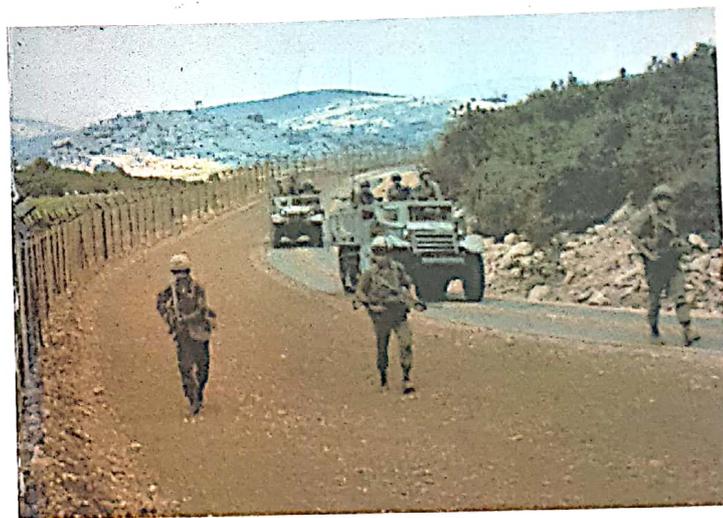
בהגנה על "רצועת הביטחון"

לאחר שפינו כוחות צה"ל את דרום לבנון (קיץ 1985) והסתיימה "מלחמת לבנון", הצטרפו חיילי חטיבת גולני לכוחות רבים נוספים בפיקוד הצפון במאמץ להגן על "רצועת הביטחון" ועל יישובי הגליל מחזירות ופיגועים של ארגוני-המחבלים.

חיילי חטיבת גולני תחת פיקודם של אל"מ גבי אופיר (1987-1986) אל"מ ג' (1987-1988) ואל"מ ב' (1988-1990) השתלבו ב"תעסוקה מבצעית" לאורך "גדר המערכת" בגבול הצפון, סייעו לחיילי "צבא-דרום-לבנון" (צד"ל) במשימות בטחון-שוטף וחזרו לשגרת-החיים הקבועה של חטיבת חייר מעולה: "אימון קיץ"- "קוי", "אימון חורף"- "קוי".

בתוך שלוש שנים נוספות (1985-1988) סיימו את שירותם הסדיר בחטיבה ובצה"ל רוב "בוגרי לבנון", ודור חדש, אשר לא ידע את "הבוץ הלבנוני", הצטרף אל לוחמי ה"כומתה החומה". מאמץ מיוחד הושקע על-ידי המפקדים (מרמת המח"ט ועד אחרון המ"כים) לטפח את גאוות-היחידה של "חטיבה מספר 1" תוך כדי הבלטת אופייה וייחודה של גולני בהשוואה לחטיבות חיל-רגלים אחרות: הצנחנים, הנח"ל וגבעתי.

בשנות השמונים כמו בשנות השבעים היו רוב רובם של חיילי חטיבת גולני, חיילים שהתנדבו לשרת בשורותיה.

רצועת הביטחון

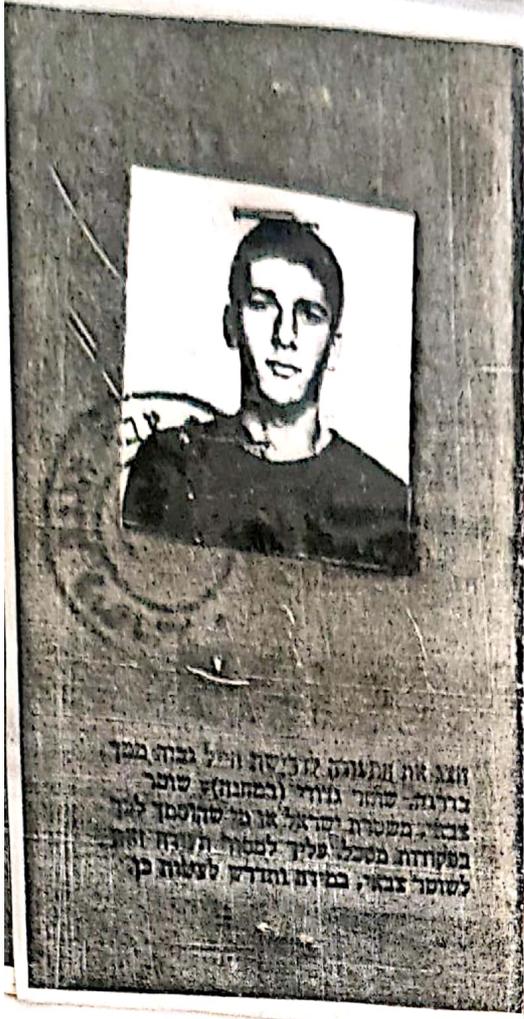
לאחר מינוי דרום לבנון (קיץ 1985) חזרו חיילי חטיבת גולני לשגרת הבטי"ש בגבול הצפון וברצועת הביטחון.

על גדר המערכת

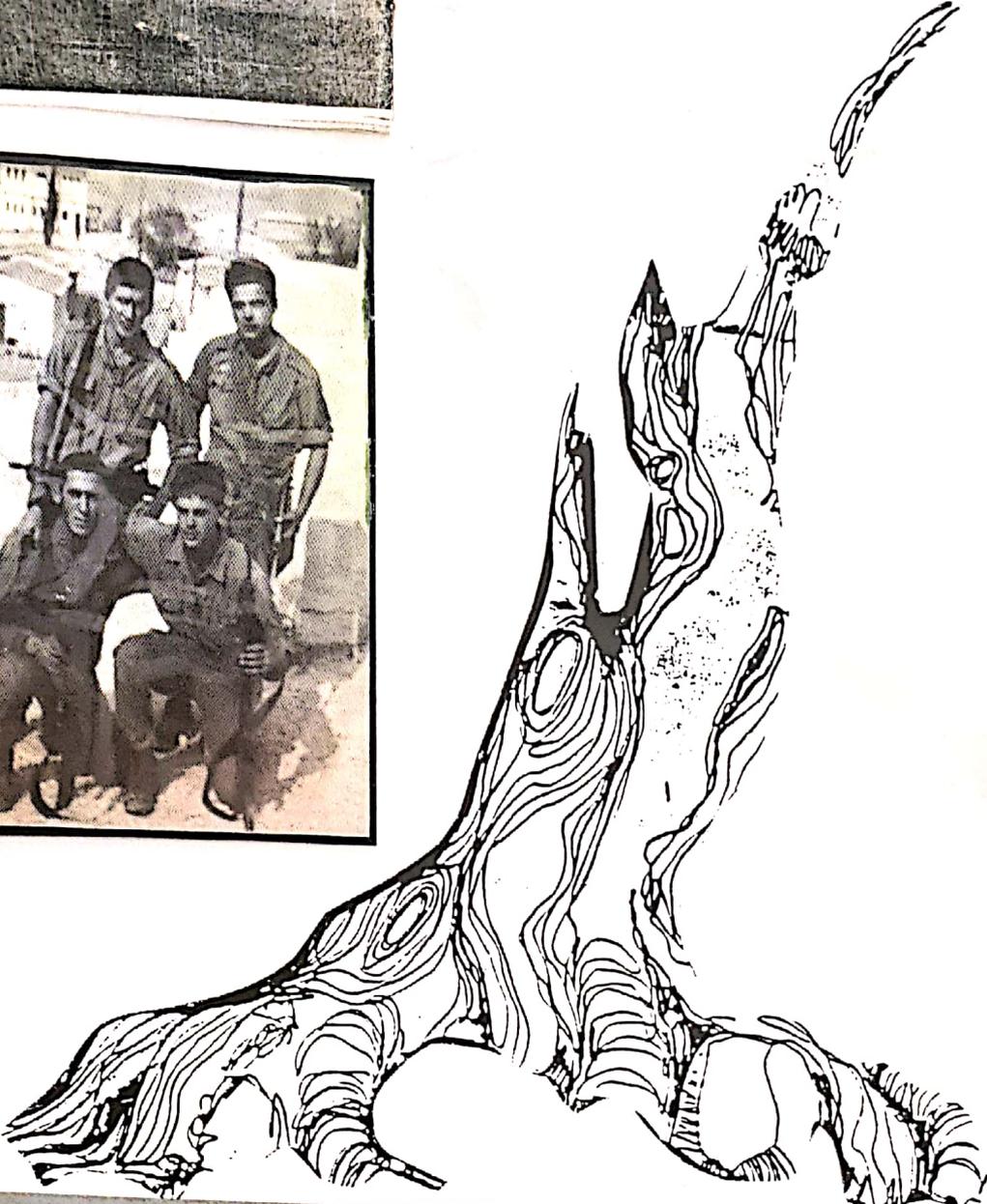

סריקות ברצועת הביטחון

ההולכים והשבים
 אנשים רבים הולכים ושבים
 אילו היינו סופרים את הצעדים
 מעניין לאן היינו מגיעים
 בדרך הטובה והישרה
 היינו מגיעים מהר יותר
 אבל מה על הדרך הארוכה והמפתלת
 שבה רבים האנשים
 אילו יכלו לשנות את מסלולם
 בטוח שלא היינו נמצאים כאן.
אבי אסייג

מכתב מהצבא

טוף קורס פלס

...כבר מאוחר כלילה אבל אין לי חשק לישון. סתם חושב על כל העולם ובמיוחד על ה"טוב" שבו.

לפני יומיים ביקשתי ועדת הדחה כיון שאני לא רוצה להיות כאן. אני רוצה לחברים שלי בלבנון אבל לא נותנים לי. דיברתי עם המ"מ שלי בקורס, דווקא בחור טוב, הוא יעץ לי לא לבקש שיהיה עם המ"מ על הנושא הזה. הוא אומר שלא כ"כ קל להיות מודח. המ"מ יצטרך לבקש מהמ"מ שלי בחה"ן ועד שהוא יגיע מלבנון ויאשר את זה יעברו לפחות שבועיים שבהם אני אהיה סתם באויר ואוכל את עצמי. אז עשיתי חושבים, והחלטתי לגמור את הקורס הזה אבל אני ממש מדופרס מכל המצב.

התחלתי לחשוב קצת על המצב במדינה, הודיעו בחדשות, ששר ההגנה הרוסי מת בן 76 "מסכן, באמת מסכן" ועוד מדווחים את זה בראש החדשות עם תמונות בטלוויזיה של הלוויה ולפני הלוויה. ממש חשוב "יותר חשוב" מאיתן שנהרג בלבנון לפני שבוע ואפילו לא אחת מהזונות הפוליטיות, לא בא לנחם את המשפחה. אבל בטח לרוסיה הם ישלחו איוו משלחת, זה יותר חשוב.

אני קורא בעיתון על נסיגה חד צדדית או משהו כזה שאני אפילו לא מאמין בו, לפחות לא בשירות שלי. אני קורא ששמיר וארנס מתנגדים לנסיגה. בטח שיתנגדו לנסיגה מהם יגידו בבחירות הבאות? לבינתיים 604 משפחות: "עשינו טעות"? אין להם ביצים להגיד דבר כזה אז הם מתנגדים. זה מה שמעניין אותם.

לא מעניין אותם 15% מובטלים בנתיבות ובאיזור הדרום. לא איכפת להם שעוד מעט כ- 5000 משפחות יהיו מובטלים בגלל "אתא". זה לא מספיק חשוב. יותר חשוב משבר ש"ס עם 2 מנדטים מסכנים יהיו בפנים או בחוץ. כשביל הדוסים האלה הם מוכנים לסכן את המדינה הזו, את הנסיגה שאולי תהיה, את האבטלה.

הזו, את הנסיגה שאולי תהיה, את האבטלה. אריק שרון נמצא בארה"ב "למען העם היהודי" - בר כוכבא! משרד התעשייה לא מעניין אותו. גם לא 5000 משפחות מ"אתא". הוא מינה את עצמו אפטרופוס של העם היהודי. מה לעשות - לצאת מלבנון - שלילי, הוא הרי הכניס אותנו לשם. טוב, מה אכפת לו הוא ירשב כעת בארה"ב באיזה מלון על חשבון המיסים של האבא שלנו. טוב, לא? זה כנראה מספיק לו.

את בטח תוהה מה אני מספר לך ומבלבל לך את המוח בקצת פוליטיקה אני מצטער אבל זה מציק לי ולא נותן לי מנוחה. מה הם חושבים שאנחנו מטומטמים? בעצם הם צודקים. המדינה הזו באמת מטומטמת במקום אחר מזמן היו שורפים להם את המשרדים אבל כאן הם מרשים לעצמם כי אנחנו צודקים"...

...אני חושב על קפריסין שאת ואני נחיה שם ויהיה לנו כייף. אני אגדל עיזים ואהיה רועה עיזים ואת תעסקי במה שאת אוהבת. ויהיו לנו לפחות חמישה ילדים שילכו בלי נעליים כל הזמן ויעזרו לי לגדל עיזים. הם לא ילכו לבית הספר, הם ילמדו בבית. את תלמדי אותם שפות ואני אלמד קצת מוסר ואהבת אדם, קצת תיאטרון וקצת תנ"ך ואת תחנכי אותם. כמה אני מחכה לרגעים האלה, בית על ראש הר עם גג אדום".

החברים מספרים...

צוות אוג' 83 (של אבי): יושבים על חמיטות, שותים נט, כבר שעה מנסים לכתוב ופשוט לא עובר מהלב לידף. אבי נחוצ בפתאומיות - לא צפר, דמות שצחקת, התמרדה במסגרת, תמיד מכיע דעה, דמות שהייתה פתאום איננה.
אבי הגיע אלינו לתעסוקה מבצעית בבטייה, וותאקלמותו בצוות הייתה ממש מחירה. אבי היה חבר במלוא מובן המילה. כשבן צוות "נתן" לו אבי החזיר, במלוא המנה. פשוט חבר למופת. מבחינה מקצועית הוא אלף
בית, בעל משמעת עצמית וחיילות טובה. אחרי התעסוקה הגיע שלב האימון ברמה.
שם התגלית גם כדמות מורדת ודואגת לאינטרסים של החיילים. אבי עזב אותנו כשהלך להדריך טירונים. מסיפורים של חייליך היית מפקד לדוגמא, מחנך והורה כאחד. חזרת שוב ליחידה לקו של מרגי עיון. שוב המשיכו התפעולים והצחוקים שהיו פעם. אחרי הקו ירדנו לאימון מנבי מוסה ובאום דאראגי נקטעו חייו של אבי באסון שלא מעכלים.
אבי- צחקנו, הזענו, התווכחנו והתאמנו ביחד. תמשיך להיות בנינו ואיתנו תמיד.

יהונתן דוד (פב' 85): את אבי הכרתי לראשונה כמפקד, מפקד שהיווה לנו תמיד דוגמא אישית, מופת ומקור השראה. לא אשכח את תרגילי ההסתערות שלו לעבר שלוליות המים, הפזצטיות בתוכן ואת גלגולו בעפר, וכן את שאגותיו "רצח בעיניים" שביטאו בין היתר את דרישותיו.

תמיר מרקו (פב' 85): את אבי הכרתי עוד מהעיר מרקו. התעמלנו יחד עד שאבי התגייס לצבא. כשהתגייסתי שכנע אותי להגיע לחה"ן גולני. רק בגללו אני בפלוגה. באימונים ראינו מה זה חייל אמיתי: קשוח, רציני, יודע לצחוק שצריך. הוא אמר: "אני ואתה-לא מכירים בצבא", ואכן, אף אחד לא האמין לי שאבי מכיר אותי מהאזרחות, הוא התנהג אליי בדיוק כמו לאחרים.
אבי קדר אותנו כשהיה צריך וראינו שהוא לא שלם עם זה. במסעות עודד אותנו "קדימה, אתם יכולים. קדימה פנתרים שלי". זה עזר לנו ונתן לנו מרץ. בשבוע שאבי עזב את בזק, הרגשתי שהוא חסר לי באימונים ובמסעות בכלל.
כשראיתי אותו בעכו, תמיד שאל: "מה עם הצוות? הכל בסדר? תמסור ד"ש ותגיד שאני מתגעגע ורוצה לחזור אליכם".
כשאבי נהרג הרגשתי שאני לא קיים יותר. לא רציתי להישאר בפלוגה כי זה שגרם לי להיות בחה"ן לא היה. אבל בסוף התבגרתי והייתי רוצה להיות לוחם מעולה כמו אבי.

צחי רותם/חיים/שניין): היית חביב על כולנו ותמיד היית איתנו, יתוך בטוב ובקע. היית מוכן לעזור לנו בשעת צרה יש לציין שלא טישנה מה הייתה חשעה ולא משנה מה הייתה חשעה, אפילו אחרי יום אימונים מפרך תמיד הייתה אנו קשבת ויעץ לנו כמו אח בוגר.
בכו האחרון קיבלתי ריתוק של חודש בלבנון. בסוף שיצאתי הביתה, זה היה אחרי הצהריים וכבר לא רציתי לצאת, אולם אבי שבדיוק היה במקום, לקח לי תיק חצד שלי, זרק אותו לנגמ"ש והחל לשכנע אותי לצאת הביתה, באומרו משפט שלא אשכח לעד "הבית הוא המקום הכי חשוב וחכי יפה לחייל".
היית לנו רע, את, דוגמה אישית, מסתפק המועט ודמות נערצת של חייל ומפקד כאחד. לעולם לא אשכח אותך, אבי.

ארז ניסנוב (פב' 85): בטרונות ביום חורף קר, ירדנו להתאמן במטווחים של "בזק". תרגלנו פוצטיות. המפקד אבי העמידנו לפני שלולית מים גדולה ועמוקה וצעק "נתקלתי", אך אף אחד לא השתטח. אבי ראה שזה לא עסק, נעמד לפני השלולית, צעק "נתקלנו", וכתב פוצטה לתוך השלולית. לאחר מכן, עשינו הכל בהתלהבות ובמרץ. את אבי לא נראה יותר אך נזכור לעד.

דודי (בן צוות): מילים לא אומרות מאום (שלוש חנוך)... וכמו שאומר השיר, את מה שבלב, מילים לא יוכלו להביע. כשהולך לך חבר, לדרך בה אין חוזר... זה קשה לכולם. וכשמישהו שתמונתו וחיותו לעד תהיה לנגד עיניך, קשה לכתוב עבורו מילות פרידה.
אז אבי באשר אתה-בליבנו אתה.

קרן(פקידה פלוגתית): זהו, עכשיו מה שנותר הוא רק לכתוב כמה טוב, חכם, חברי ועוד "אבי היה". איך צחקנו יחד והרבה, התווכחנו, ניסינו לרדת לעומקם של דברים. "אי היה", צמד מילים איום לתאר את מי שהיה כה חי. יחד בדקות לפני שעלה על הרכב שגרם למותו, דיברנו על תיאטרון, קיבוצים, פוליטיקה, ילדים, תוכניות לעתידו. על הנוף הנפלא שהקיף אותנו. רק רגע לפני, אמר שהיה רוצה להיות ציפור במדבר הנפלא הזה הנשקף מאום דאראג ובמשנהו היה מוטל במחצית המדרון. כך פתאום "אבי היה".
"לא אני הוא המלך הגדול" שרנו כל אותו היום. הכרות בצבא חושפת רק צדדים מעיטים באישיותו של אדם. כביכול אין לך עבר פרט לאותם דברים שאתה חושף, מגלה, ומספר עליהם לאחרים. דמותך בצבא תלויה באופי, במעשים ולא בתפארת מעשיך בעבר. לאבי הייתה דמות שאהבתי, תנועות חדות מיוחדות, הרבה ביקורת שהטיח ואף ידע לחזור בו שטעה. צוחק, משחק ורציני עד מאוד במה שמצא לנכון להשקיע. אחר כך, שגילינו תחומי התעניינות משותפים לשנינו, התחלנו לדבר גם על הבית, חברים, צופים ובית הספר. עד כמה אפשר להתקרב לאדם, להשתתף בהתלבטויותיו, לשתפו בשלי, ופתאום הוא אינו. למה, ופתאום "אבי היה". קשה לכתוב אותך, עליך, כפי שאתה ניצב לנגד עיני, על הנייר אבי, תחסר לי.

אבי היית אדם של זמן.
מלא מנהיגות והמון חוכמה
ואני בחור חניך ובן-דוד,
היית לשבילי אני עצמי בארץ
אני הייתי אחר, ולמדתי אותך

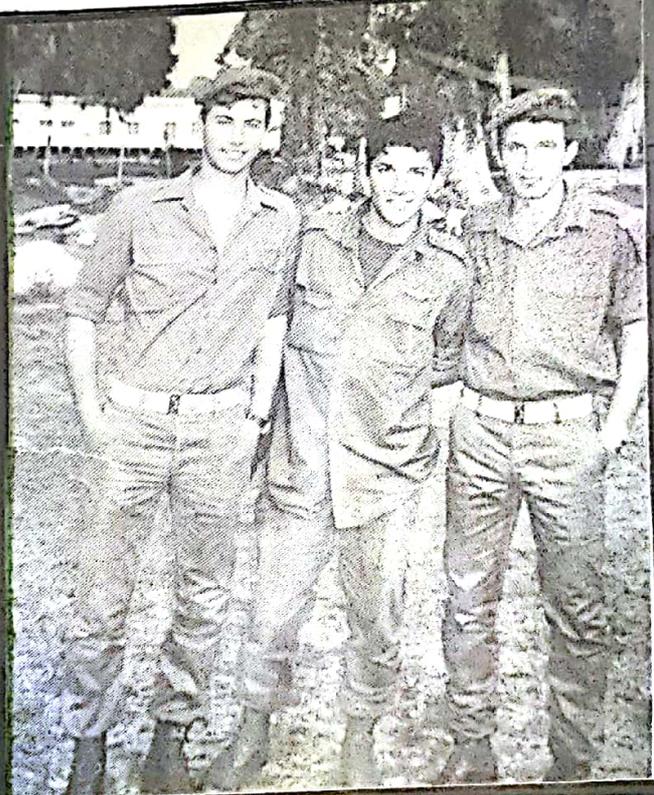
ופתאום... לאילו לקחו ממני את בגרותי,
ובתנו לי בגרות בעל כורחי, בדרך לא-לי,
אחר נהכתי להיות תמיד, מנך למדתי ואוחר חיקותי,
במחנה כשהימים, תמיד לידך לצורך הנוח,
וכמעריך רציתי להיות איתך, אתה הסברת לי מנהגו של
עולם, מנקודת מבט של אדם מחובב,
אתה אהבת לייצג את כולם, ולהרגיש שאתה נציגו של הכלל.

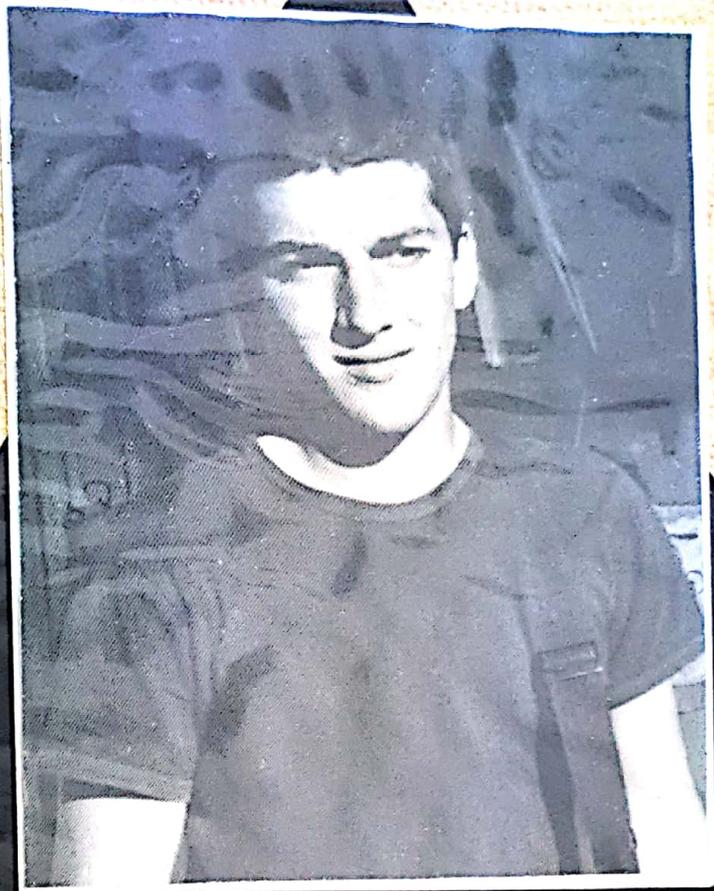
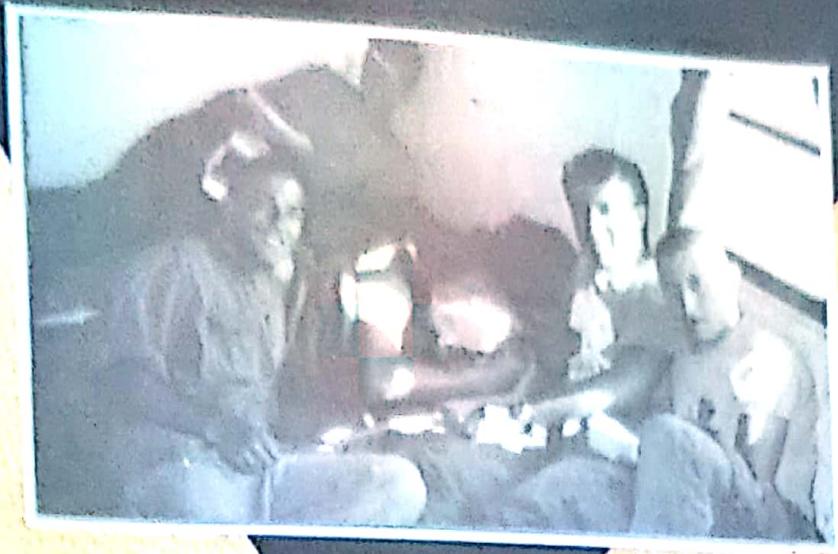
יש האומרים שיצאת למלחמה עם האל,
אך בדברי קהלת, נצחון על האל אין להשיג,
בכל משפט הוא השופט העליון, והוא שנותן את הדין האחרון.

אבי, אני לא אשכח אותך לעולם.
דמותך מצויה בי, ואיתי זה לעד.
עכשיו אתה מצוי בעולם שכולו טוב,
או תקפוץ, תן מבט ותהיה בי לעד.

במשך שנים אתה היית היחיד שמר על קשר, ואילו עכשיו כשאתה
אינך, פתאום כל החברים מגיעים, ולשם מה? לערוך חוכרת לזיכרו של
אבי. ואני בורחת פשוט אינני מסוגלת לראות את התמונות ולשמוע את
העלאת הזכרונות.

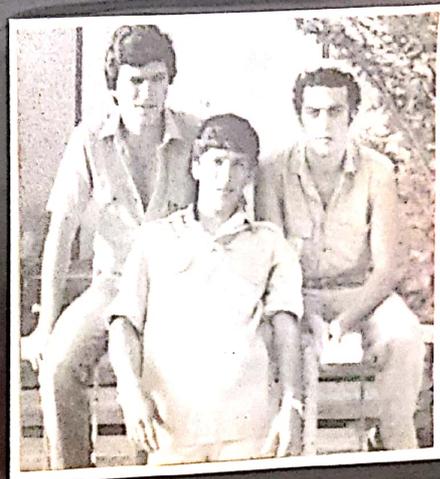
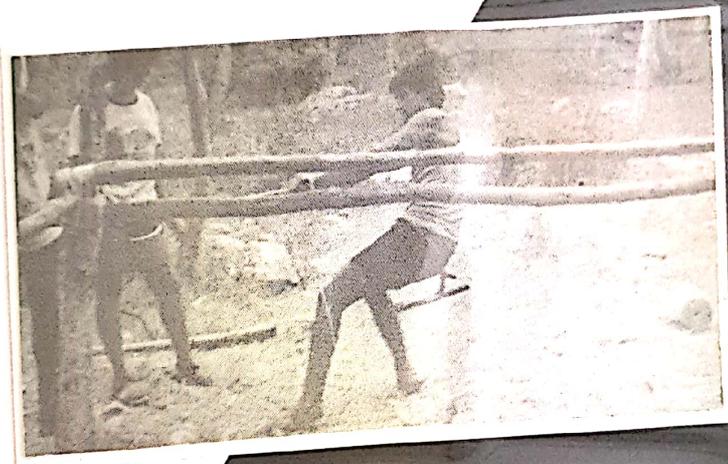
במקום חברים עורכים חוכרת, במקום לב שנקרע למראה ההורים
השכולים, הייתי רוצה שכל זה יהיה חלום ושוב יצלצל הפעמון, ושוב
תעמד בפתח: תגיש יד פרחים ותאמר בחיך מתנצל "הבאתי פרחים,
כי הג" ואנחנו נצחק: "מחונך, מחונך..." ותשב וכמובן לא תרצה
לשתות שום דבר וכשאציע בפעם שנוה או שלישיית אז תאמר: "טוב,
שיהיה בס" ואז תשאל: "נו איך הלימודים, אהובה?...
אך זה אינו חלום, זוהי מציאות, ובמציאות שכזו איני יודעת אם
הבריחה אינה עדיפה על ההתמודדות.

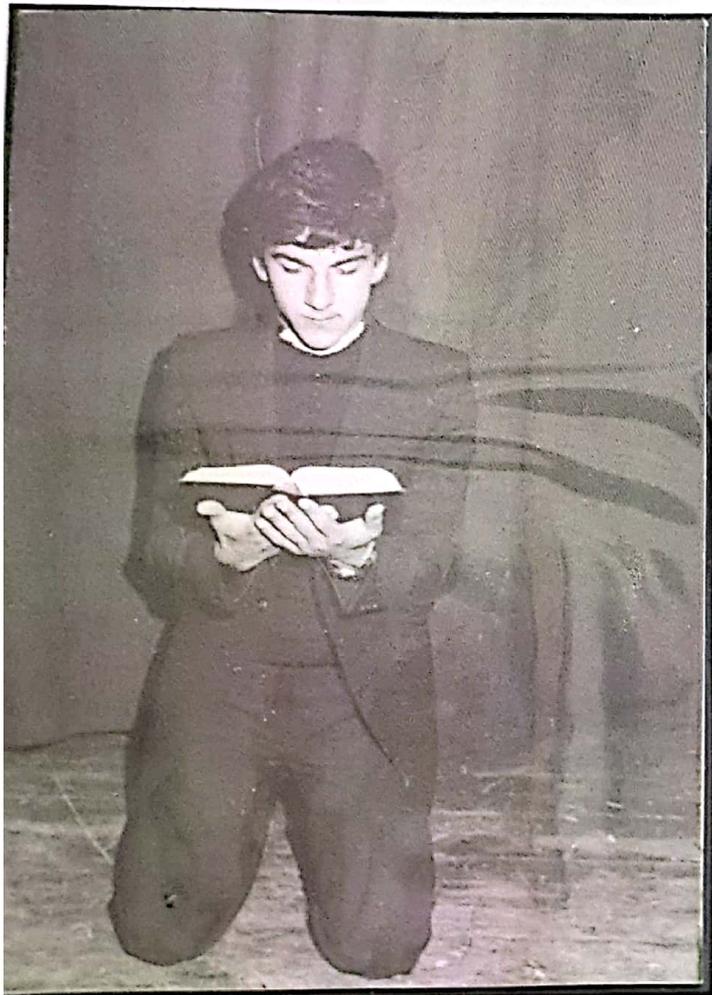
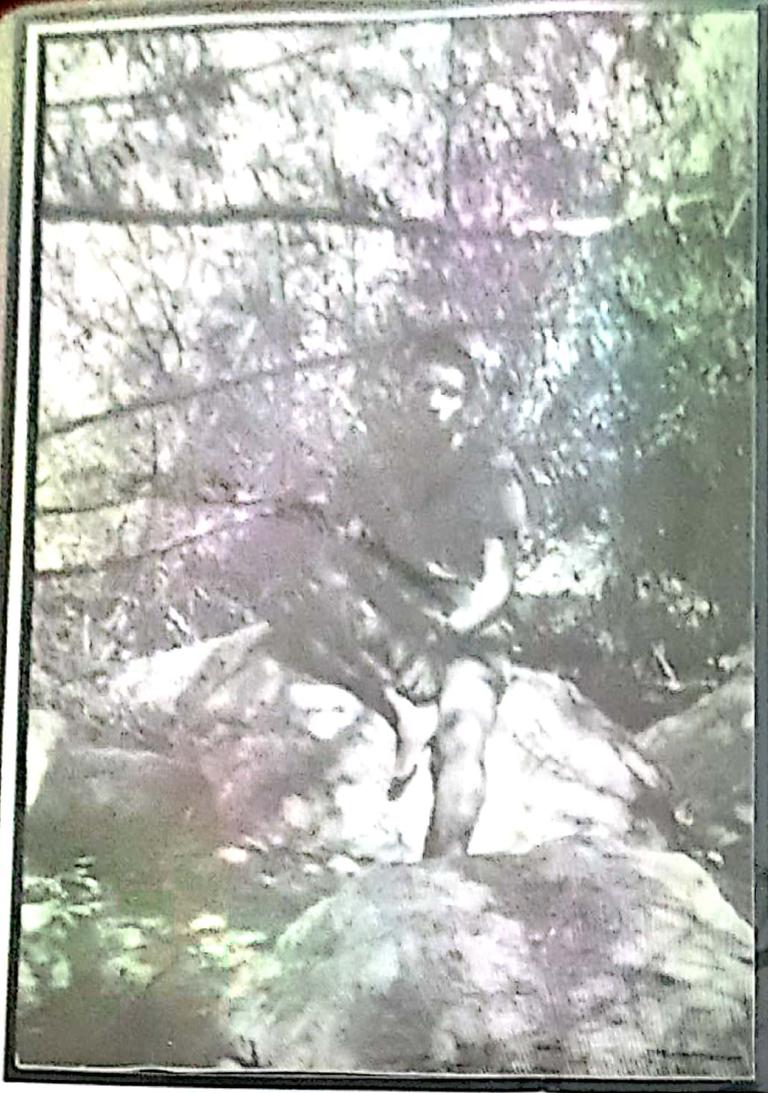

לפני גיור

הבמה ריקה. קידה עמוקה לאולם
מוחה זיעה, לא בוכה.
פיניטו אמיגוס, הוא פונה
אל מי שהיו ידידיו
אדיו
להתראות במשחק אחר
בתן יהונתן

צופי עכו

שבת ארגון

תעודת הוקרה

ניתנת בזאת

ל אבי אטיב

עבור תרומתו לתנועת הצופים בעכו

ראש השבט
אבי קולן

מרכז השבט
ישראל לוז

תאריך... 3.8.81

המשפחה כותבת

לאחי הקטן

אינני סופרת ואף כשרון בחיבה אין ואינני סבורה שהטוב
בכותבים היה מצליח לחאר את שאני מרגישה.

לראות אותך לפני, זה לראות חיך וצחוק השמוכים על
הפנים. חיך וצחוק המשקפים את אשר נבספים אליה הכל,
את אושר הבעורים.

כל בעיה שהתעוררה פתרת או מצאת עצמה.
עמו כל אחד ואחד תתנהגת כאילו היה היחיד.

כך גם אני הרגשתי.
קשה לי לחשוב שהלכת לכלי שוב, שלא אראה עוד את
המדים וכנפי הצניחה.

הלכת בדרך אבזרים כמו שמהדרך סטה בכוונה.
התובלו לענות לי על עוד שאלה?
מדוע זה קרה, מדוע?

אחותך דחל

לחבר אחי אברהם

אך הלכת לנו את
השארית אותנו כך
המומים והמבנים
הורגים שכולים

ואחים אבלים
את החמד על הפנים
לעולם לא נשבה

את היד על בוקר ההחיים
את המשפט: "אך כמו אבא שלי
זה האבא הכי טוב"

ואת הבקשה לאמא:

"אל תלבשי שחור
תלבשי בגד בהיר
אני אהב אותך כך"

אך הלכת לנו אח...

אחותך ויקי

אני זוכרת שבועיים לפני האטון, אבי בא לבקדני, אחרי
שנתיים שלא ביקר אצלי. כאשר נכנס שאלתי "אבי מה קרה?
במה זמן לא באת אלי, חכה שאפרוש שטיח ואתקע בחצוצרה".
הוא נכנס אלי, כל-כך בודה, אני מסתכלת עליו ואתמרת
"אה, אך גדלת..."

אחרי ימים התקשר זשגאל "מה איתך אחותי, עוד לא ילדת?
ולדו בבר"

כל כך רצה שאלד בשביל דם אחד הרפשי...
אך לזה לא הספיק. הממחזת הקדים אותה.

שוש אחותך

לזכר אחי שהיה שבי אה

אח היה לי ובקטף בדמי ימיו

השארית אותנו גלמורים

למה העולם אכזר?

למה אליו ההאכזר? וצנפי פגע

קולך דצחוקך שאורו חרותים סבורוני לעד

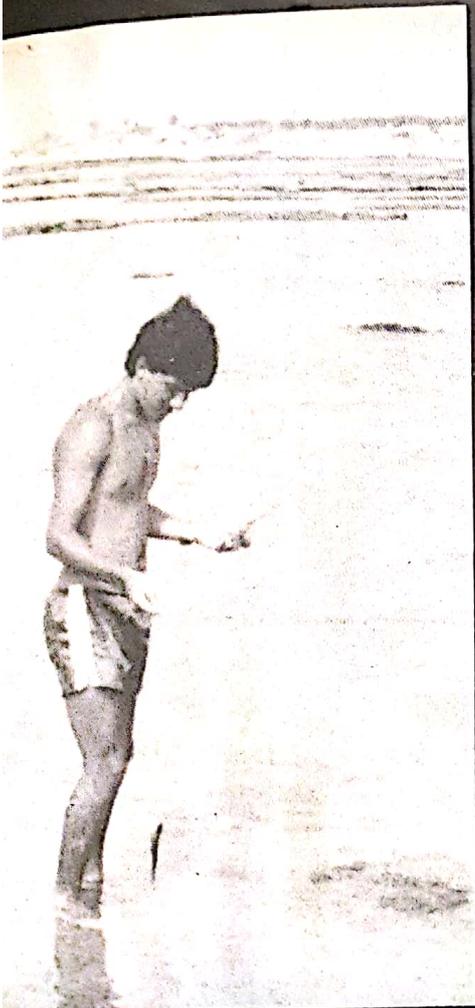
אזכר זמנך היה לי-אח ואברהם שמו.

אחותך דבורה

אני זוכרת את אברהם אחי הברמן, שרוב, פעם נשענע צמודת
ופעם נשענע נעוץ. עמד ליד צינור וקרא לי, שאלתי: "אתה
מדבר אלי?" ענה לי "התבניתי לך, אינך מבזיה אותי",
פלאים נראה לי כי אחי הקטן שאני מבזיה גדל והשתנה.

וזכרה שמעולם לא קרא לי בשמי, רק אחותך.

שלמה אחותך

בני

אתה שאהבת את החיים.
אתה רק בן 20 אביבים.
ממך נקטפו החיים בטרם עת.

מה אומר ומה אגיד, כל זאת לא ימלא את החלל הריק שהשארת אחרוך. היית בן טוב, ממושבע, חרוץ ומסודר, בשבילנו היית הכל, כל-כך היינו גאים בך, כי ידעת להקשוב וגם לתת עצה.

היית חוזר מביה"ס כשצחוקך לא מש לרגע מפניך. כערב כשאבא היה חוזר מהעבודה, היית יושב לצידו מחבקו ואומר: "אין כמו אבא שלי". כשהייתי בוכה היית מבקש: "אמא אל תבכי לידי, אני לא יכול לראות אותך בוכה, תבכי כשאני לא אהיה בבית". אחר-כך, כשהייתי חולה הלכת לבית הספר "בלי ראש" ומלא דאגות, כל הזמן דאגתי ביקשתי שתספר למורה את מצבי, ענית לי: "השתגעת?! מה את רוצה שירחמו עלי?"

לא אשכח את היום בו רצית לשמח אותי בתקופה קשה של מחלתי. התקשרת לאחיותיך וביקשת מהם שיאפו עוגה (עוגת יום הולדת) מבלי ידיעתי, ולאחר מכן באת אלי ואמרת: "אמא, אל תכעסי, אך הזמנתי היום אורחת - חברה". ענית לי: "איך אתה מזמין אורחים. הרי אתה רואה שאני יכולה לארח?" "אין דבר אמא" ענית לי. לאחר שעה קלה הופיעו אחיותיך עם עוגה גדולה נוזלת כולה קרם ואז הוצאת את הספל שקנית לי ועליו כתוב: ל"אמא הכי טובה". זו באמת היתה הפתעה נעימה וגם ההרגשה השתפרה.

בקשת שאסרוג לך סוודר, בחרת את הדוגמא והצבע אך לא זכית לרגע שבו יהיה הסוודר מוכן. בשבת האחרונה לפני האסון מיהרתי לשלוח אותך לבסיס חזרה, כדי שלא תאחר. התחננתי לפניך שתאכל לפחות סנדוויץ'. אז נראית לי כל-כך יפה, גבוה, קורן כולך. ביקשתי מאהיך דוד שיסיע אותך לתחנה, אך סרבת, למה...?

א ותך נזכור
ב ליבנו דמותך תשכון לעד
ר בים היו מעשיך הטובים
ה יית בן נאמן
מ דוע הלכת מאיתנו בטרם עת?

הסגור מילדים ערוך אני
 קשה לפעם הייתי של אדם במחיצת מספר שורות בתור האחיינית שלי
 אנחה לפתוח קווים לדמותך

בסוף 17 שנות חיי במערכת החיסום שלי. איתך אבי - בתור כו
 החסונים בבית. היה די מופת. כשאני נולדתי, אבי לא אהב ולא רצה
 אותי. אולי בתור הנבדח הראשונה. לקחתי לו את התהילה. והשומת
 חלב. הוא היה אז בן שלוש וחצי. לאט לאט הוא למד לקבל אותי.
 ואשר הגיע למשפחה עוד נפל, אח שלי. נוסף מצב שאני גדלתי
 אצל הסבתא - אמו של אבי. במילים אחרות, את כל ילדותי עברתי
 ביחל עם אבי.

מחייבות מעטים ומעיקר מתמונת - אני וסדוה אותנו, שני ילדים
 רכובים על אופניים. אבי לוקח אותי לטייל, משחק אותי שומרי עלי.

כשגדלתי וחגענו למחיים - שחוריים. אני ואחד מהחים לאבי שיבוא
 לעזור לנו בשעורים ובעיקר היה מצויר לנו ציורים שאנחנו הלינו
 על הקיר. למעצם בערבים היה שומר עלינו. כשהחוריים שלי יאאו.
 למד את גדול שלנו.

משהגעתי לחטיבה - ואבי מלחח אותי לפל ארץ הדרך. הוא שדחן
 אותי ללכנס לצופים, נתן לי מגדי חאקי, והיה גם המדריך שלי.
 תקופה זו היא היפה והזכורה לי ביותר.
 מלל כל חניכיו, גם אני שאבתי מאבי את התנהגותו, אורה דיבורו
 ואופיו. הוא היה לי ולסלם - מורה דרך ומדריך למופת.

זלורה לי מאד ה"הבטחה". כשאבי מוליך אותנו במסע הארון
 ובטכס בלילה, כשאומר ועושר תוססים אותי ואבי בעצמו מאכיל
 אותי בצעלים. ולמסוף גם ענד לי את הסמל, השביע אותי את שבעת
 הצופה ולחץ לי יד.

השנים עוברות ואבי כבר חילל. אני עולה לחיטון כל מהכרותיו
 וספריו, חולצות מיד'ש שלו ובעיקר מחברות ועבודות תאטרון
 ומצטיינות - עוברים אלי ב"ידישה" ממנו.

בפעם האחרונה שראיתך, אבי באת הביטול לשישבת, חיבקות אותי,
 שאלת לשלום החבר, הלפנו מספר צעדים יחד וצמדנו לשלחה.
 מן, לשלחה.

המיד היית והמיד וישאר אבי. דמות של אח אהוב, מדריך בערך,
 ומעל הכל - חבר.

חגיל

(מספר חילים שאגנו מצליחות לבטא את הצער...)

כשפגשתיו לאחרונה, לראות סוף שנת הלימודים שעברה, ראיתיו חסון, שזוף, מלא חיים. שמחת הפגישה האירה לו את העיניים ופניו הסכו לשמחה. (בטוחני, שגם אני שמחתי)

- "נעשית לגבר בצבא, אפי" ו אמרתי לו כשהתחמקנו.
- "רוחזת ז" הגיב הוא, מרוצה,

וישר, בנשימה אחת, בישר לי ו " החלטתי קופית - כשאשהחרי, אלמד האטרון באוניברסיטה, והוסיף בחיוך רחב ו אתה אשם בזה ו"

הוא צדק, נזכרתי לרגע, בחלמיד המופיע לראשונה בכיתה, ללמוד אמנות התאטרון. החלטתי לכתוב במסצוץ היח מלווח בהחלטותיו ובסקנות. כי כל השטח הזה נראה לו זר ואסילו קצת מסתיד.

" לא חשבתי על עצמי כאינטלקטואלי" הודה בסני אחר - כך, אך בזה הוא לא צדק. כי אבי היה צנוע ומשום מה עצור, ומסוקסק וחושד ביכולתו ובכישוריו.

אבל הוא היה גם עשן וחקיף ברצונו ללמוד, מנוי וגמור להתמודד עם כל הקשיים ולגבור עליהם.

וכך, משעור לשעור, מעבודה לעבודה וממבחן למבחן, אבי הצליח להוכיח לי ולעצמו (וזה היה העיקר) שבתוכו צמון כושר אינטלקטואלי אמיתי,

אבי אסייג חסר לחלמיד המצטיין במחזור שלו - הוא השיג את הציונים הטובים ביותר, בבחינות הבגרות באמנות התיאטרון.

אותו סיפור, אותה דרך קשה, גם בתחנכותו המעשיו. כשבימתי אח מחזהו של מקס פריש "אנדורה", לרגל סיום שנת הלימודים חשמ"ג, אבי גם לא רצה להיכנס לחוג, הוא לא ראה את עצמו משחק ופחד להופיע על הבימה. שוב אותה עצירה חיסבוכתית, הנובעת מצניעות יתרה, או משום שביסודו, היה ביישן.

בקושי שכנעתי-או, ליתר דיוק- הכרחתי אותו, אילצתי אותו. הסכים בק לנסות ולצאת ברגע שירגיש, שהנסיון לא עולה יפה.

אולם, כמו בלימודים העיוניים, כל חזרה בחוג ויזקה אותו יותר, ואבי נשאר בתפקיד. והצליח בתפקיד.

לכומר הכפרי שגילם בהצגה, העניק אבי משהוא מאישיותו הפרטית: שילוב של חקצפות ורוך, של אמונה אימנה והבנה לזולת.

שנתיים היה לי אבי לתלמיד. ועוד שנתיים, אהו-כך לידיד, המבקר אותי בבית הספר ובבית, המרגיש את הצורך להמשיך ולשאוף את האויר המבושם של התיאטרון, המשתף אותי בתוכניותיו לעתיד.
.....תוכניותיו לעתיד ??

כשפגשתיו לאחרונה חסון, שזוף, מלא חיים. לא האמנתי שזו הפעם האחרונה שאראה אותו....
וגם היום קשה לי מאוד להאמין.

ראו מירון.

מה נשאר עוד

קצת מים, פיסת שמים
שטח חולי צהבהב
קוץ עם דרדר
בדואי זקן העומד בפסגת ההר,

מה נשאר עוד? שאל הילד
הרבה
ענתה האם.

ורק החייל ששב משם
ידע שכל עוד יש מים
פיסת שמים
שטח חולי צהבהב
קוץ עם דרדר
יש...

ואולי זה מספיק כי כל עוד
אין מלחמה ואין פצועים והרוגים
אין אמהות שכולות ואין אלמנות
אין יתומים
זה מספיק

אבי אסייג